ROČNÍK V | DUBEN 2026

Farní listy

Luhačovice a Pozlovice

Bůh pokoje,
který pro krev stvrzující
věčnou smlouvu vyvedl
z mrtvých velikého pastýře
ovcí, našeho Pána Ježíše,
nechť vás posílí ve všem
dobrém, abyste plnili jeho
vůli; on v nás působí to, co
se mu líbí, skrze Ježíše
Krista.

Žid 13,20–21

Milí farníci,

tyto řádky píšu těsně před programem „Tady pramení požehnání“. Současně myslím na blížící se Velikonoce, kterým věnuji tuto úvahu. Proto se mi obě věci propojují a přemýšlím, jakým pramenem požehnání jsou pro nás nastávající svátky. Tam, kde pramení požehnání, musí být prostor pro Boží přítomnost, protože jedině On sám je zdrojem takové milosti. Je-li sám Bůh požehnaný, znamená to, že v něm je veškerá síla dobra a lásky. Když z něj proudí požehnání do našich životů, tato Boží síla a moc nás pozvedá a proměňuje. O to nám také jde v každém žehnání, kterého se účastníme.

Zvláštním způsobem tento pramen požehnání vytryskl z Ježíšova probodeného srdce na kříži. Z této jeho oběti tryská pramen života věčného a právě Velikonoce jsou svátky, kdy chceme Boha oslavit za dar nového života. Už na Zelený čtvrtek chceme Pánu Ježíši děkovat za to, že se nám vydává v Eucharistii pod podobou chleba a vína jako pokrm života věčného. Na Velký pátek a během Bílé soboty se chceme více v pokoře ztišit pod dojmem všeho toho, co Ježíš podstupuje pro zahlazení našich vin. Nakonec o Velikonoční vigilii zdroj Božího požehnání vynikne v Ježíšově zmrtvýchvstání. Být nositelem požehnání prakticky znamená, že tento pramen nového života proudí i naším prostřednictvím do světa kolem nás. S tím je také spojeno mé přání k Velikonocům, aby to byl čas, kdy dokážeme z tohoto zdroje Božího požehnání naplno čerpat a také se více stávali jeho nositeli.

kaplan Josef

Jude Thaddeus Okolo v našich vzpomínkách

Zdenka Pančochová

11. února jsme se dověděli, že apoštolský nuncius Mons. J. T. Okolo opustí naši zem a bude papežským vyslancem na Haiti.

Uvědomila jsem si, že jsme měli v našich farnostech několik mimořádných příležitostí k setkání s tímto nevšedním člověkem.

9. února 2024 Mons. Okolo oznámil jméno nového arcibiskupa olomoucké arcidiecéze. Upoutal mě slovy: „Boží anděl přináší Boží zprávu a mě Svatý otec František posílá, abych vám také zvěstoval radostnou zprávu.“

Po česky proneseném úvodu oznámil jméno Mons. Josefa Nuzíka a po chvíli s úsměvem dodal: „Potlesk trval hodně dlouho.“

5. července 2024 při mši svaté sloužené ke cti sv. Cyrila a Metoděje to byl právě Mons. Okolo, který arcibiskupovi olomouckému předával pallium, byl hlavním celebrantem a také oslovil přítomné homilií pronesenou v češtině. Tato promluva byla pro náš národ mimořádným uznáním.

Vyjímám malou část: „V průběhu staletí váš národ prošel mnoha zkouškami, které vytříbily váš pravý smysl pro lidskost. Dokážete nabídnout ostatním, aby vlídným a jedinečným způsobem zakusili, kdo jste a kde máte domov.“

Na jaře se na Sv. Hostýně konala Moravská pouť seniorů. Mši svatou celebroval Mons. Jude Thaddeus Okolo, který si svým úsměvem a vstřícným jednáním i při odpolední neformální besedě získal přítomné ze všech moravských diecézí.

Toto nadšení zřejmě přispělo k rozhodnutí našich duchovních otců pozvat papežského nuncia do Luhačovic na oslavu svěcení kostela Svaté Rodiny.

K radostnému překvapení bylo pozvání přijato, a tak 14. července 2024 poutní mši svatou celebroval Mons. Jude Thaddeus Okolo. Kostel Sv. Rodiny, naplněný do posledního místa, s napjatou pozorností sledoval nuncia, který si přítomné získal svým srdečným projevem, úsměvem i svou milou češtinou, která se stále zlepšuje.

Odpolední beseda s panem nunciem přinesla řadu zajímavých informací o práci a životě papežského vyslance obecně i osobní pohled Mons. Okola na dění v současném světě.

4. července 2025 přijel Mons. Okolo do Luhačovic znovu, kdy se účastnil jednání České biskupské konference, které se konalo v naší farnosti.

Sám se ohlíží za dobou svého působení v České republice takto: „Oceňuji pohostinnost a hlubokou a tichou víru lidí.“ Podotýká, že měl možnost procestovat značnou část naší země. „Chtěl bych povzbudit věřící v České republice, aby důvěřovali síle své víry, zůstali odvážní a soucitní a také chránili důstojnost své země.

Pamatujme, že Bůh miluje každého člověka a že vaše víra, i když je skromná, přináší světlo do světa.“

PROPOJENI

spolu tvoříme živou církev

Cesta proměny, která má přispět k dobrému fungování farností olomoucké arcidiecéze v dalších letech.

PROČ PROJEKT VZNIKÁ?

Stojíme před 3 skutečnostmi, které volají po proměně:

1 **Úbytek věřících**

Sčítání účastníků nedělních bohoslužeb ukázalo, že za posledních 30 let poklesl počet věřících přibližně o polovinu.

2 **Úbytek kněží**

Během následujících deseti let se výrazně změní počet kněží v diecézi. Mnozí z nich dosáhnou důchodového věku a jejich počet v aktivní pastoraci výrazně poklesne. V diecézi bude přibližně polovina kněží oproti dnešku.

Projekt nevylučuje možnost nových duchovních povolání – naopak se za ně vytrvale modlíme. Zároveň ale musíme počítat s tím, že formace kněží trvá několik let. Současná rozhodnutí proto vycházejí z dlouhodobého trendu a dostupných statistik.

3 **Zkušenost synody (2021–2023)**

V synodálním procesu zazněla touha po proměně života diecéze, po živějších farnostech, lepší komunikaci v církvi, malých společenstvích, větší spoluzodpovědnosti a zapojení laiků a mnoha dalších podnětů. Pracujeme s těmito výstupy a hledáme cesty pro jejich realizaci.

NEJDE JEN O ČÍSLA

PROPOJENI není pouhou organizační změnou struktury. Farnost pro nás nepředstavuje pouze územní jednotku diecéze, ale společenství Božího lidu. A každý farník je zván společně promýšlet její budoucnost. Chceme skrze společnou modlitbu, naslouchání a rozlišování hledat cesty pro naše farnosti, na které nás volá Bůh v dnešní době. Toto hledání není jen úkolem hierarchie, ale každého z nás, protože společně tvoříme Boží lid olomoucké arcidiecéze.

CÍLE PROJEKTU

Cílem není jen změnit strukturu.
Cílem je posílit život církve a vytvořit životaschopnou budoucnost naší diecéze.

1 **Navázat na zkušenost synodálního kráčení celé diecéze**

Chceme pokračovat v cestě naslouchání, dialogu a společného rozlišování.

2 **Nastavit způsob pastorace v nových podmínkách**

Hledáme takový způsob života farností, který bude odpovídat dnešní realitě a bude dlouhodobě životaschopný.

3 **Vytvořit novou strukturu farní sítě diecéze**

Je třeba uspořádat farní síť tak, aby odpovídala počtu věřících i kněží.

4 **Nastavit role a zodpovědnosti ve farnostech i diecézi**

Chceme vymezit zodpovědnosti, aby spolupráce byla přehledná a funkční.

5 **Podpořit aktivní spolupráci kněží, řeholníků i laiků**

Společně chceme nést poslání církve tak, aby služba byla zdravá, radostná a plodná.

Milí farníci,
projekt PROPOJENI vstupuje do své první konkrétní etapy. Zahajujeme 1. pilíř zaměřený na slavení neděle – na to, jak chceme jako diecéze prožívat den Páně v proměňujících se podmínkách.

Proč právě neděle?
Neděle je srdcem života církve. Scházíme se ke slavení eucharistie, naslouchámе Božímu slovu a tvoříme společenství. Zároveň si uvědomujeme, že v příštích letech nebude možné zachovat současný rozsah nedělních mší na všech místech. Proto chceme hledat cestu s předstihem – klidně, společně a v důvěře v Boží vedení.

Co nás čeká?
V následujících týdnech se budou scházet skupinky PROPOJENI, které budou promýšlet tři oblasti týkající se nedělního slavení:

- slavení neděle v proměňujících se podmínkách,
- prožívání nedělní liturgie,
- neděli jako čas společenství.

Odpovědi ze skupinek je možné zasílat do 30. 6. 2026.

Skupinky je možné stále zakládat – zván je každý, komu záleží na životě naší místní církve. Veškeré materiály (brožury, video k 1. pilíři i krátké video „Konverzace v Duchu Svatém“) jsou k dispozici na webu projektu propojeni.ado.cz.

Skupinky pracují metodou Konverzace v Duchu Svatém, která klade důraz na modlitbu, naslouchání a společné rozlišování. Nejde o debatu ani o prosazení vlastního názoru, ale o hledání toho, kam nás Bůh vede.

Velmi doporučujeme, aby si členové skupinek předem osobně promysleli a promodlili otázky určené ke společnému sdílení. Pomůže to k otevřenému a poctivému rozlišování.

Nejde jen o organizační změny, ale především o to, jak z daru neděle skutečně žít.

Prosíme vás také o modlitbu za celý projekt PROPOJENI a za každého z nás, aby nás Duch Svatý učil umění naslouchání a vedl nás k jednotě a svatosti.

První křesťané říkali: „Bez neděle nemůžeme žít.“ Kéž se i pro nás stane neděle skutečným pramenem života víry.

Tým projektu PROPOJENI

ZÁVĚREM

Církev není náš projekt. Je dílem Ježíše Krista, ve kterém pokračujeme. Bůh vede svůj lid i skrze změny a nejistotu. Možná některé věci skončí. Možná vznikne něco nového. Čeká nás cesta, která nebude snadná, ale která je nutná. Chceme společně naslouchat Bohu a rozlišovat, jakou diecézí máme být v následujících letech. Každý z nás je zván být znamením Boží lásky a přítomnosti ve světě.

PROPOJENI

ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ

Seznamte se s knihou

Tentokrát se jedná o **jeden ze sešitů P. Jana Larische** a je pro nás zajímavý tím, že nás blíže seznamuje s významným rodákem z našeho kraje. Jeho jméno je P. Rudolf Nejezchleba a byl zakladatelem charitního díla na Ostravsku v 1. polovině 20. století.

„Základ znalostí života církve u většiny české populace byl položen ve školních hodinách dějepisu. Tak až do našich časů bohužel přetrvávají totalitně komunistická schémata vidění minulosti, ve kterých „biskupové a preláti" byli a jsou nepřáteli nás „chudých a obyčejných". Tato demagogická nastavení podvědomě žijí v naší společnosti a příležitostně a často účelově jsou politiky či sdělovacími prostředky probouzena k životu a zneužívána proti církvi. Komunistickým mocipánům se totiž mimo jiné podařilo masivní dlouhotrvající indoktrinací přetrhnout linii historické kontinuity a učinit společnost manipulovatelnou. I když žijeme už více než třicet let ve svobodné společnosti, stále v ní chybí historické a hodnotové zakotvení, které patří k základním předpokladům pro fungování demokracie, a je nutno je trpělivě a soustavně vytvářet. Tato publikace chce být kamínkem do mozaiky. Chce napomoci široké veřejnosti znovu najít vědomí této společenské a zároveň i církevní kontinuity.

Čtenáři se dostává do rukou příběh člověka – katolického kněze a středoškolského profesora – muže církve – významného „preláta", který v prostředí šachet a hutí viděl nejen budoucí inteligenci tohoto města, ale i materiální a mravní bídu. Aniž k tomu měl nějaký pokyn či příkaz shora, začal pracovat pro dobro nejpotřebnějších a nejopuštěnějších.

Z ničeho vytvořil na Ostravsku velké charitativně–sociální dílo. Věnoval se dětem a mládeži, staral se o staré, hladové a nemocné, dovedl si získat spolupracovníky v řadách kněží, řeholních sester i laiků, do svého díla zapojil jak

světské organizace, tak církevní řeholní řády. Spolupracoval se státní správou i obecními zastupitelstvy. Jeho dílo odolalo protikatolickým náladám doby vzniku Republiky československé a přežilo také nacistickou totalitu. V padesátých letech minulého století po svém nástupu k moci dílo zlikvidovali komunisté: domy zabrali, řádové sestry internovali, majetek rozkradli a cíleně vymazávali z paměti lidí vzpomínku na toto mimořádné charitativní dílo a jeho zakladatele.
Dnes už více než dvacet let se charitní dílo v Ostravě znovu buduje. Nechť tedy tento text napomůže překonat ono vymazání a přispěje k obnovení historické i hodnotové kontinuity katolické Charity."

Po tomto úvodu se v knížečce dovídáme fakta o růstu původně nevýznamného městečka Moravské Ostravy, který vyvolal rozvoj hornictví, hutnictví a propojení Ostravska s hlavními centry říše i Evropy. Obrovský růst počtu obyvatelstva (v knížečce doložený) přinášel mimo positiva i celou řadu negativních jevů. Sociální propad řady přistěhovalců, tvořících nejnižší chudou vrstvu obyvatelstva, nemocnost, vysoká úmrtnost zvláště mezi dětmi...
P. Rudolf Nejezchleba byl na počátku svého kněžského působení v roce 1898 poslán do Moravské Ostravy. Citlivě dokázal vnímat materiální a morální bídu zvláště sirotků, opuštěných dětí, ale i nemocných a starých. Tato situace, s níž se při své činnosti setkával, v něm probudila silný charitativní impuls.
Knížečka přináší podrobné svědectví o neúnavné celoživotní činnosti tohoto kněze, který si vysloužil velké uznání.

Rudolf Nejezchleba se narodil 20. dubna 1873 v Bohuslavicích u Zlína, jeho otec Josef pocházel z Ludkovic a do Bohuslavic se přiženil. Rudolf vystudoval gymnázium v Uherském Hradišti a poté odešel do kněžského semináře v Olomouci. 5. července 1897 byl vysvěcen na kněze.
Hlavním jeho působištěm byla právě Ostrava. Po celý život se však vracel do rodného kraje. Oblíbil si zvláště obec Salaš u Zlína.

„Mons. Nejezchleba trávíval letní dovolenou v rodném kraji, kam se po celý život vracel. V roce 1914 byl jmenován čestným občanem rodných Bohuslavic a v témže roce zřídil mešní nadaci při farním kostele sv. Bartoloměje v Březnici.
V nedaleké osadě Salaš býval na „letním bytě". Postavil si tam domek s velkou zahradou, „vilu" č.p. 45. Zasadil se o zřízení místní školy, zasloužil se o stavbu nové prostorné kaple Panny Marie Růžencové v roce 1920.
O rok později získal prostředky na zřízení místního hřbitova, na němž vybudoval pomník salašským rodákům padlým ve světové válce. Mezi prvními pochovanými na novém hřbitově byl i jeho bratr František, jehož ostatky nechal převézt z bohuslavického hřbitova.
Salaš navštěvoval do pozdního věku. 24. října 1949 doprovodil biskupa ThDr. Stanislava Zelu při generální vizitaci farnosti Březnice jako arcibiskupský delegát. Při zpáteční cestě do Olomouce se zastavili na Salaši, krátce se pomodlili v kapli a navštívili Nejezchlebův dům.
V roce 1952 posvětil prelát Nejezchleba nový kamenný kříž na březnickém hřbitově, v rámci oslav 10. výročí osvobození

slavil se „svými Salašany“ 600. výročí existence Salaše. Také o rok později v neděli 7. října 1956 o slavnosti Panny Marie Růžencové celebroval a kázal v opravené místní kapli.

Mons. Rudolf Nejezchleba se dožil diamantového výročí svého kněžského svěcení. V neděli 7. července 1957 v 9 hod. sloužil slavnostní pontifikální mši sv. v katedrále sv. Václava v Olomouci. Žádosti, aby se slavnosti mohli zúčastnit i arcibiskup Josef Karel Matocha a biskup Josef Hlouch, nebylo vyhověno. Oba mohli jen poslat blahopřejné dopisy.

Mons. Nejezchleba, přestože ve starším věku trpěl cukrovkou, byl stále vitální a aktivní. Teprve 10. ledna 1959 požádal ze zdravotních důvodů o zproštění funkce arcibiskupského soudce.

Ke svému svátku 17. dubna 1959 dostal přání od arcibiskupa Matochy, v němž si červeně podtrhl větu: Větší péči má Bůh o nás než my sami a život náš považuje za své bohatství.

Prelát Mons. ThDr. Rudolf Nejezchleba zemřel ve věku 88 let 22. května 1961 ve svém bytě v Olomouci. Pochován byl 26. května podle svého vlastního přání na hřbitově v Salaši.

Pohřební obřady za účasti členů olomoucké kapituly vykonal generální vikář, prelát Josef Glogar. „Jeho pohřeb se stal manifestací víry lidí z širokého okolí. Mládež na pohřeb nesměla. Byla pečlivě uzavřena v místní škole.“

Hřbitov na Salaši, z něhož jsou fotografie, je velmi pěkný. Nevelký rozlohou, je však na krásném tichém místě a je vzorně udržovaný.

Foto v článku: Jaroslav Pančocha

„KAŽDÉ RÁNO DOSTÁVÁME Z BOŽÍCH RUKOU CELÝ DEN. BŮH NÁM DÁVÁ DEN, KTERÝ PRO NÁS SÁM PŘIPRAVIL. NIČEHO V NĚM NENÍ PŘÍLIŠ, NIČEHO NEDOSTATEK, NIC V NĚM NENÍ LHOSTEJNÉ A NIC ZBYTEČNÉ. JE TO MISTROVSKÉ DÍLO DNE, KTERÝ PŘICHÁZÍ A ŽÁDÁ SI, ABYCHOM JEJ PROŽILI. A MY NA NĚJ HLEDÍME JAKO NA STRÁNKU V DIÁŘI, OZNAČENOU ČÍSLEM A MĚSÍCEM. BEREME HO NA LEHKOU VÁHU JAKO CÁR PAPÍRU. KDYBYCHOM MOHLI PROHLEDAT SVĚT A VIDĚT, JAK SE TENTO DEN TVOŘÍ A VZNIKÁ V HLUBINÁCH STALETÍ, POCHOPILI BYCHOM, JAKOU MÁ KAŽDÝ JEDNOTLIVÝ LIDSKÝ DEN HODNOTU.“

MADELEINE DELBRÊLOVÁ

Čím srdce přetéká...

Stojí stará šopa

Jakub Hájek

Stojí stará šopa
vprostřed lesa.

Stojí stará šopa
vprostřed lesa.

Tam stará šopa
stojí jenom tak.

Nikdo ji nemine.
Nikdo k ní nepřilne.
Každý se jí vyhne.

Smutné, smutné.
Stojí jenom tak...

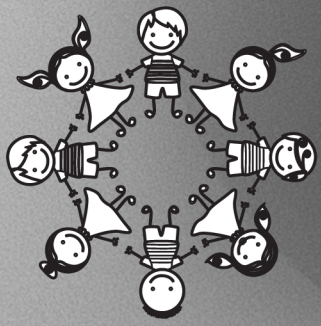
Kousek času jen,
kousek stačil by.

Pohladit šopu,
skutek stačil by.

Nespadla by jen tak,
ale stála. Stále by
stála.

A nestála jen tak...
Ta nová šopa.

FarLístek

Příloha Farních listů věnovaná dětem

Světlo, které vítězí nad tmou

Milí mladí farníci,
vstupujeme do nejvýznamnějšího týdne v roce. Možná se vám někdy stane, že se něčeho bojíte nebo je vám smutno – jako by byla kolem tma. Velikonoce nám ale připomínají, že Pán Ježíš je jako světlo, které prozáří i tu největší tmu.

V tomto velikonočním čísle najdete průvodce Svatým týdnem. Budeme společně sledovat, jak se smutek kříže mění v nekonečnou radost vzkříšení.
Je to jako s paškálem – svící v temném kostele:
stačí jeden plamínek a tma musí ustoupit.
Takovými plamínky jste byli v postní době i vy, když jste se snažili plnit úkoly.
Ať už z minulého Farlístku nebo v kostele. Postní doba sice končí,
ale Pán Ježíš nás zve, abychom byli takovým světem stále:
„Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ Mt 5,14–16

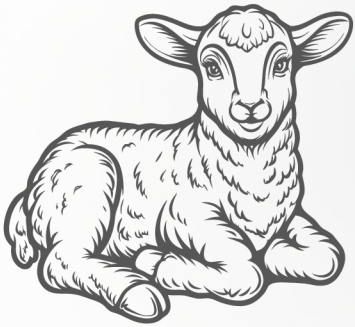
Pojďme i my být takovými malými plamínky pro své okolí.
Přejeme vám požehnané svátky!

Cesta Svatým týdnem

Představ si, že Svatý týden je jako velký filmový příběh. Má své fanfáry, svou temnotu, ale hlavně ten nejúžasnější konec, jaký si umíš představit. Pojďme se podívat, co se dělo:

Květná neděle: Slavný příjezd
Co se stalo: Ježíš přijíždí do Jeruzaléma. Lidé ho vítají jako krále! Ale místo na koni jede na oslíkovi a lidé mu pod nohy házejí palmové ratolesti (u nás kočičky).
Úkol pro tebe: Až poneseš v kostele své „kočičky“, představ si, že jsi v tom davu a voláš „Hosana!“. Je to den radosti.

Zelený čtvrtek: Poslední večeře
Co se stalo: Ježíš naposledy večeřel se svými kamarády (apoštoly). Ustanovil svaté přijímání a myl jim nohy, aby ukázal, že si máme navzájem pomáhat.
Všimni si: Večer v kostele „odletí zvony do Říma“. Naposledy zazvoní a pak utichnou až do sobotní noci. Místo nich uslyšíš dřevěné řehtačky.

Bílá sobota: Velké čekání
• **Co se děje:** Ježíš leží v hrobě. Je to den klidu a naděje. Všichni čekají, co se stane.
• **Noční oslava (vigílie):** To je ta nejkrásnější bohoslužba v roce! Začíná venku u ohně, od kterého se zapálí velká svíce (paškál) a v kostele se najednou rozsvítí všechna světla. Zvony se „vrací z Říma“ a začínají radostně bít!

Velký pátek: Den ticha
Co se stalo: Nejsmutnější den. Ježíš umírá na kříži z lásky k nám. Neslouží se mše sv., ale čte z Bible, uctívá kříž, podává přijímání.
Zkus to: Zkus si dnes odříct např. mobil a televizi a být v tichu. Je to den, kdy i příroda jakoby zadržela dech.

Velikonoční neděle: Vítězství!
Hlavní zpráva: Hrob je prázdný! Ježíš vstal z mrtvých. Život a láska vyhrály nad smrtí.
Oslava: Je čas na hostinu, mazance, vajíčka a velkou radost.

FARNÍ TÁBOR

KORYTNÁ

16. 8. – 22. 8. 2026

DĚTI 6–14 LET

3.000 Kč

Kontakt: Max Jandora, Kateřina Martincová

Tel: 604 542 067, 725 953 540

Email: farnitaborluhacovice@gmail.com

PŘIHLÁŠKA

Tvůj život je dopisem

„... vy jste listem Kristovým...“
2. Korintským 3:3

Pavel napsal korintským věřícím: „Vy jste naším dopisem, který ... znají a čtou všichni lidé. Je přece zjevné, že jste dopisem Kristovým, ... napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem živého Boha...“ (2. Korintským 3:2-3, ČSP). Když dostaneme poštu, obvykle ji roztřídíme na dvě hromádky: na důležitou a nevyžádanou. Podle jakého kritéria se přitom řídíme? Podle odpovědí na tyto dvě otázky:

1) Od koho ten dopis je? Jeho původ určuje, nakolik tě bude zajímat. Ty sám jsi dopis světu od Krista a o Kristu: „Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána...“ (2. Korintským 4:5). Náboženští lidé mají často tendenci propagovat svou denominaci, my jsme ale povoláni propagovat Krista, a pouze jeho. Mají lidé opravdu zájem? Ano, Ježíš zaslíbil: „A já, až budu vyvýšen ... přitáhnu všecky k sobě“ (Jan 12:32). V dnešní době není nic potřebnějšího než živý obraz Ježíše, který se odráží v životech jeho vykoupeného lidu. Předávej tedy svůj milostný dopis každému, kdo ti zkříží cestu.

2) Komu je dopis adresován? Na tuto otázku odpovídá Bible, když říká, jaké je Boží přání: „... aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3:16). David Yonggi Cho vybudoval v jihokorejském Soulu největší církev na světě. Má téměř milión lidí. To je víc, než mají mnohá města. Jako mladého buddhistu jej však ke Kristu přivedla žena, s níž se setkal pouze jedenkrát. Co kdyby se byla rozhodla mlčet?

Tvůj život je dopisem od Krista, který může změnit něčí život. Proto dbej na to, abys ho doručil.

Velikonoční zamyšlení

Papež František

Krásu hvězdných nocí připomíná mnoho spisovatelů. Ale válečné noci jsou protkány světlými záblesky smrti. Bratři a sestry, nechme se vzít za ruku ženami evangelia, abychom spolu s nimi objevili úsvit Božího světla, které září v temnotách světa. Tyto ženy, když už noc pohasínala a první světlo úsvitu se bez hlesu probouzelo, šly ke hrobu, aby pomazaly Ježíšovo tělo. Tam je čekal ohromující zážitek: nejprve zjistily, že hrob je prázdný, pak uviděly dvě postavy v oslnivém rouchu, které jim řekly, že Ježíš vstal, a hned to běžely oznámit ostatním učedníkům (srov. Lk 24,1–10). Těmito třemi skutky vstupujeme i my do Pánových Velikonoc.

Ženy vidí. První zvěst o vzkříšení není svěřena formuli, které je třeba porozumět, ale znamení, které je nutné kontemplovat. Na hřbitově, u hrobu, kde by mělo být vše uspořádané a klidné, ženy „zjistily, že kámen je od hrobu odstraněn, a když vstoupily, tělo Pána Ježíše nenašly“ (v. 2–3). Velikonoce tedy začínají změnou našich plánů. Přichází s darem překvapivé naděje. Není však snadné ji přivítat. Někdy – a to si musíme přiznat – nemá tato naděje v našich srdcích místo. Stejně jako u žen v evangeliu v nás převládají otázky a pochybnosti a naší první reakcí při setkání s nečekaným znamením je strach, „tvář skloněná k zemi“ (srov. v. 4–5).

Příliš často se díváme na život a realitu s očima obrácenýma dolů, hledíme jen na to, co se děje dnes, jsme zklamaní z budoucnosti, uzavíráme se do svých potřeb, usazujeme se ve vězení apatie, zatímco si stále stěžujeme a myslíme si, že se věci nikdy nezmění. A tak zůstáváme nehybně stát před hrobem rezignace a fatalismu a pohřbíváme radost ze života. Pán nám však v tuto noc chce dát jiné oči, které budou osvětleny nadějí, že strach, bolest a smrt nad námi nemají poslední slovo. Díky Ježíšovým Velikonocům můžeme udělat skok z nicoty do života, „a smrt nás už nebude moci připravit o naši existenc“. Naše existence byla zcela a navždy zahrnuta bezmeznou Boží láskou. Je pravda, že nás to může vyděsit a ochromit. Ale Pán vstal z mrtvých! Vzhlédněme vzhůru, sejměme z očí závoj hořkosti a smutku, otevřme se Boží naději!

Za druhé, ženy naslouchají. Když spatřily prázdný hrob, řekli jim dva muži v zářivých šatech: "Proč hledáte mezi mrtvými toho, který je naživu? Není zde, vstal z mrtvých" (v. 5–6). Dělá nám dobře, když slyšíme a opakujeme tato slova: Není tady! Pokaždé, když tvrdíme, že jsme o Bohu všechno pochopili, že ho dokážeme vměstnat do svých schémat, opakujme si: Není tu! Pokaždé, když ho hledáme jen ve svých emocích, často prchavých, nebo ve chvíli, kdy ho potřebujeme, abychom ho pak v konkrétních situacích a každodenních rozhodnutích odložili stranou a zapomněli na něj, opakujeme: On tu není! A když si myslíme, že ho uvězníme ve svých slovech, ve svých formulích, ve svých zvycích, ale zapomínáme ho hledat v nejtemnějších koutech života, tam, kde jsou ti, kdo pláčou, kdo bojují, trpí a doufají, opakujme: není tu!

Poslechněme si také otázku adresovanou ženám: „Proč hledáte mezi mrtvými toho, který je živý?“ Velikonoce nemůžeme uskutečnit, pokud budeme i nadále setrvávat ve smrti, pokud zůstaneme zajatci minulosti, pokud v životě nebudeme mít odvahu nechat si odpustit od Boha, který odpouští všechno, odvahu změnit se, skoncovat se zlými skutky, rozhodnout se pro Ježíše a jeho lásku, pokud budeme i nadále redukovat víru na amulet a dělat z Boha krásnou vzpomínku na minulé časy, místo abychom se s ním dnes setkali jako s živým Bohem, který chce proměnit nás i svět.

Křesťanství, které hledá Pána mezi přežitky minulosti a zavírá ho do hrobu zvyku, je křesťanstvím bez Velikonoc. Ale Pán vstal z mrtvých! Nezdržujme se u hrobů, ale jděme a znovu objevme Jeho, Živého! A nebojme se ho hledat také ve tvářích našich bratří a sester, v dějinách těch, kdo doufají a sní, v bolesti těch, kdo pláčou a trpí: Bůh je tam!

Nakonec ženy oznamují. Co oznamují? Radost ze vzkříšení. Velikonoce se nedějí proto, aby důvěrně utěšily ty, kdo truchlí nad Ježíšovou smrtí, ale aby otevřely jejich srdce mimořádné zvěsti o Božím vítězství nad zlem a smrtí. Světlo Zmrtvýchvstání tedy nechce udržovat ženy v extázi osobní radosti, netoleruje usedlé postoje, ale vytváří misionářské učedníky, kteří se „vracejí od hrobu“ (srov. v. 9) a přinášejí evangelium Zmrtvýchvstalého všem. Proto ženy po tom, co viděly a slyšely, běží oznámit učedníkům radost ze vzkříšení. Vědí, že by mohly být považovány za blázny, a to do té míry, že evangelium říká, že jejich slova zněla „jako blouznění“, ale nedbají o svou pověst, o ochranu svého obrazu, neměří své pocity, nepromýšlejí svá slova. Měly jen oheň v srdci, aby přinesly zprávu, oznámení: „Pán vstal z mrtvých!“

A jak krásná je církev, která takto prochází ulicemi světa! Beze strachu, bez taktizování a oportunismu, pouze s touhou přinášet všem radost evangelia. K tomu jsme povoláni: zakoušet vzkříšeného Pána a dělit se o to s ostatními; odvalit kámen z hrobu, v němž jsme Pána často uzavřeli, a šířit jeho radost ve světě. Dejme vstát z mrtvých Ježíši, živému, z hrobů, do kterých jsme ho zavřeli; osvoboďme ho od formalit, do kterých jsme ho často uvěznili; probuďme ho ze spánku klidného života, do kterého jsme ho někdy uložili, aby nás už nerušil a netrápil.

Vnášejme ho do svého každodenního života: projevy pokoje v této době poznamenané válečnými hrůzami; skutky smíření v narušených vztazích a soucitem s těmi, kdo jsou v nouzi; skutky spravedlnosti uprostřed nerovnosti a pravdy uprostřed lží. A především skutky lásky a bratrství.

Bratři a sestry, naše naděje se jmenuje Ježíš. Vstoupil do hrobu našeho hříchu, přišel na nejvzdálenější místo, kde jsme byli ztraceni, prošel spletí našich strachů, nesl tíhu našich útlaků a z nejtemnějších hlubin naší smrti nás probudil k životu a proměnil náš smutek v tanec. Oslavme Velikonoce s Kristem! Je živý a stále tudy prochází, proměňuje, osvobozuje. Při něm už zlo nemá moc, selhání nám nemůže zabránit začít znovu, smrt se stává průchodem pro začátek nového života. Protože s Ježíšem, Zmrtvýchvstalým, není žádná noc nekonečná a i v té nejhustší tmě září jitřenka.

Homilie z 16. 4. 2022

Co se událo v našich farnostech

Smíchologie

Další tradiční seminář pro ženy s Irenou Smékalovou proběhl 17. února trochu netradičně. Přes třicet účastnic si tentokrát moc neposedělo, ale velmi interaktivně se učily vědomě se smát.

Pár postřehů přímo od účastnic:

„Téma bylo zajímavé, nevěděla jsem úplně co očekávat. A i když to bylo pár okamžiků mimo mou komfortní zónu, lektorka nás dokázala svým přístupem i vlastním příkladem strhnout. Byla to super skvělá jízda. Jelikož v současné době procházím emočně náročným obdobím, myslela jsem si, že mě Smíchologie „jen lízne". Musím však přiznat, že mě úplně strhla, a i v běžné každodennosti se snažím aspoň kousek využít. Takže se těším na další." Jana T.

„Téma bylo perfektní. Připomnělo mi, že se nemusím brát tak vážně a že trochu víc nadhledu je fajn."

„Milé, obohacujuce stretnutie so psychologičkou bolo podnetom na zamyslenie aký dôležitý je smiech pre nás osobne, ale aj pre tých, ktorí sú okolo nás."

„Super nápad. Pokud chceme mít smích součástí života, je potřeba na tom pracovat. Když to nejde samo, lze využít různé nástroje."

„Výborné, uvolnilo se mi břicho ze stresu, odpočinula jsem si, chodila bych i na pravidelná setkání každý týden, zasmát se, uvolnit, potkat milé ženy."

Zajímavé setkání

V pátek 20. února se po večerní mši svaté sešli ve farním sále zájemci o přednášku P. Jana Larische, prezidenta Diecézní charity ostravsko-opavské. Přednáška byla doprovázena řadou fotografií a přiblížila osudy kněží moravské církevní provincie a jejich blízkých spolupracovníků v období 2. sv. války a těsně po ní.

Setkali jsme se s řadou vynikajících a obětavých kněží, jejichž životní příběh zpracoval P. Larisch tak, že každému je věnován jeden sešitek či útlá knížka s informacemi osobními, okolnostmi, s nimiž se dotyčný kněz setkával a řadou dokumentárních fotografií.

Člověk si tak pro přečtení může vybrat to, co ho nejvíc zajímá. Vybrat ovšem není jednoduché. Myslím, že jména většiny jsme slyšeli poprvé a přitom se jedná o lidi, kteří žili a jednali podle své hluboké víry, což řada z nich zaplatila životem.

Překvapivým svědectvím byly osudy německých kněží, kteří v moravských farnostech působili a kteří se rozhodně postavili proti nacistické ideologii jako zcela neslučitelné s křesťanstvím. Mnozí skončili v koncentračních táborech, kde zahynuli.

V každé knížečce P. Larische je upozornění na další obdobné publikace. Každý z těchto sešitků přináší velkou spoustu informací a má jediný cíl. Autor si moc přeje, abychom četli, poznávali historii své země a dokázali si z ní vzít ponaučení pro svůj život.

Několik těchto sešitků je připraveno k zapůjčení ve farní knihovně.

Zdenka Pančochová

Obnova misií

Ve dnech 5.–8. března proběhla v našich farnostech obnova misií s Božím slovem.

Po celé čtyři dny nás provázely mše svaté s biblickým zamyšlením a také možnost svátosti smíření. Při čtvrteční mši svaté v Pozlovicích bylo zdůrazněno v návaznosti na evangelium o boháči a žebrákovi Lazarovi, abychom nestavili zdi kolem svého srdce jako bohatí staví vysoké zdi kolem svých domů. Abychom mysleli na to, že potřebujeme společenství. A že majetek neurčuje naše štěstí. Někdo si může přát vyhrát spoustu peněz, ale co když se kvůli nim pak změní? Ve světě je spousta chudých boháčů a bohatých chudáků...

Biblická přednáška na téma „Jako v nebi, tak i na zemi" byla věnována Modlitbě Páně. Otec Jozef připomněl, že tato modlitba je Ježíšovou modlitbou, která vyjadřuje jeho zkušenost pozemského života. Že víra je osobní odpovědí na Boží volání a když prosíme „přijď království tvé", přijímáme Boží vůli jako nejvyšší hodnotu svého života. Přednáška byla obohacena také o vysvětlení některých původních řeckých a hebrejských výrazů, které pomohly lépe pochopit hlubší význam této modlitby. Když se modlíme Otče náš, modlíme se spolu s Ježíšem.

V pátek po večerní mši svaté začalo v Luhačovicích kontinuální čtení Nového zákona, které trvalo až do sobotního večera. Do čtení se postupně zapojovalo mnoho farníků a bylo hezké vidět, že se přidaly také děti. Proč právě „novozákonní maraton"? Jako jedno společenství jsme měli možnost společně znovu vidět a slyšet, co nám Bůh ve svém slově zanechal. Boží slovo má sílu nás proměnit, pokud mu to dovolíme.

Proto nás o. Jozef vyzýval, ať s důvěrou očekáváme zázraky, které Bůh skrze své slovo koná. Sobota byla zakončena společnou modlitbou chval a adorací, kterou nás provedlo společenství PrAmen. Obnova misií vyvrcholila v neděli křížovou cestou na Komonec. Tyto dny byly příležitostí znovu objevit bohatství Božího slova a prohloubit společenství naší farnosti. Věříme, že přinesou spoustu milostí.

Křížová cesta na Komonec

V neděli 8. března jsme se vydali na křížovou cestu na Komonec. Vyrazili jsme z Řetechova a přes Světlov jsme stoupali nahoru mezi kopce Vizovických vrchů. Počasí nám opravdu přálo – krásně nám svítilo na cestu slunce a krajina kolem už pomalu začínala vonět blížícím se jarem.

Cestou jsme se modlili jednotlivá zastavení křížové cesty, která byla zaměřena na problémy dnešního světa a na aktuální situace, které prožíváme. Jednotlivá zastavení tak nabízela prostor nejen pro rozjímání nad Kristovým utrpením, ale také pro modlitbu za svět kolem nás.

Bylo hezké vidět, že se na putování vydali lidé všech věkových kategorií. Po cestě jsme potkávali přátele a známé, se kterými jsme mohli prohodit pár slov, a to v kombinaci s obdivováním krásy Božího stvoření dodávalo celé cestě příjemnou atmosféru.

Na Komonci jsme se již tradičně ve tři hodiny odpoledne setkali také s farníky z okolních farností. Bylo milé vidět, kolik lidí se v postní době vydalo na tuto společnou cestu.

Foto: Dušan Richter

Tady pramení požehnání

Můj Bůh je Bohem naděje, protože...
...mi dává jasný cíl.
...ma nikdy neopustí.
...nezklame!
...to slíbil.
...dokáže otevřít tisíc dveří tam, kde my nevidíme jediné.
...dává mně pokoj, radost a naději.
...prostě je!
...jsem jeho milovaná dcera.
...mi nedal důvod, aby to tak nebylo.
...je neviditelný.
...je frajer!
...jinak by mi to nedávalo smysl.

To jsou odpovědi účastníků, kteří se zúčastnili v sobotu 14. 3. již třetího ročníku akce s názvem Tady pramení požehnání.
Setkali jsme se, abychom společně prosili o dobro a Boží požehnání pro naše město, okolní obce i pro všechny, kdo v Luhačovicích žijí, pracují nebo sem přijíždějí.
Součástí programu bylo také žehnání představitelům měst a obcí. Jejich služba není vždy jednoduchá, a proto na ně chceme pamatovat v modlitbě.
Celým podvečerem nás provázela desetičlenná chválová kapela Chapela, která se věnuje vedení chval a uctívání.
Tématem letošního setkání byla naděje. Krátké zamyšlení na toto téma přednesl bývalý luhačovický kaplan o. Jan Svoboda, který v naší farnosti působil přibližně před třiceti lety. Ve svých slovech nám připomněl například to, že nemáme být poutníky bez cesty a že bez lásky k Bohu a bez lásky k bližnímu se nemůžeme posouvat dopředu k cíli.
Věříme, že tento modlitební podvečer přinese pro naše město spoustu požehnání.

Co nás ve farnostech čeká

Neděle 29. 3. / Květná neděle
Předvelikonoční svatá zpověď
- 14.00–15.30 Pozlovice
- 15.30–17.30 Luhačovice

Čtvrtek 2. 4. / Zelený čtvrtek
- 17.00 mše svatá v Luhačovicích
- 18.00 mše svatá v Pozlovicích

Pátek 3. 4. / Velký pátek
Luhačovice
- 7.30 ranní chvály
- 9.00 křížová cesta městem
- 15.00 křížová cesta
- 15.30 Velkopáteční obřady

Pozlovice
- 7.30 ranní chvály
- 17.30 křížová cesta
- 18.00 Velkopáteční obřady

Sobota 4. 4. / Bílá sobota
Luhačovice
- 7.30 ranní chvály
- 10.00 dětská adorace u Božího hrobu
- 21.30 Velikonoční vigilie

Pozlovice
- 7.30 ranní chvály
- 10.00 dětská adorace u Božího hrobu
- 20.00 Velikonoční vigilie

Neděle 5. 4. / Sl. Zmrtvýchvstání Páně
Luhačovice
- 8.30, 10.15, 18.15 mše sv.
- Společný oběd ve farním sále
- 15.00 požehnání

Pozlovice
- 8.00, 10.00 mše sv.
- 15.00 požehnání

Pondělí 6. 5. / Pondělí velikonoční
Luhačovice
- 8.30, 10.15, 18.15 mše sv.

Pozlovice
- 8.00 mše sv.

Sobota 11. 4. / Luhačovice
Bazárek dětského oblečení 14–17 h

Sobota 11. 4. / Luhačovice
Večer chval v 19.00 v kostele Sv. Rodiny

Pátek 17. 4. / Luhačovice
Beseda s M. Doležalem – P. J. Toufar

Sobota 18. 4. / Pozlovice - Farní ples

Neděle 19. 4. / Luhačovice
Koncert Chorus Castelli v 15.00

Sobota 25. 4. / Luhačovice
Hudební duchovní pásmo Svatá Terezie – Růže z Lisieux v 18:00

Neděle 10. 5. / Luhačovice
Žehnání pramenů za účasti emeritního arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

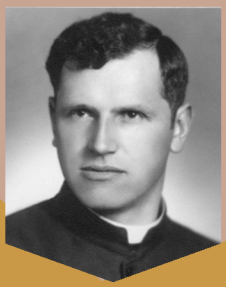

Čtvrtek 14. 5. / Luhačovice
Beseda s Jaroslavem Šebkem v 18.30

Farní listy. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: Bc. Klára Bětíková, Bc. Karolína Kunorzová, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona.
Své příspěvky můžete zasílat na **redakcefarnilisty@gmail.com** do 12. dne předcházejícího měsíce.

Srdečně zveme na besedu

ČÍHOŠŤSKÝ ZÁZRAK A MUČEDNÍK JOSEF TOUFAR

Miloš Doležal, rodák z Vysočiny, novinář, básník, prozaik. Už jako mladý student v době normalizace se zajímal o osud umučeného otce Josefa Toufara, navštěvoval Čihošť, místo, které se snažili tehdejší mocipáni pomalu vymazat z mapy a paměti místních obyvatel, kteří byli svědky dodnes nevyjasněného pohybu křížku v místním kostelíku. Svým badatelským přístupem se zasloužil o nalezení pozůstatků mučedníka Josefa Toufara na ďáblickém hřbitově a důstojné pochování v Čihošti.

Beseda nám přiblíží životní příběh pátera Josefa Toufara, obce Čihošť, Ladislava Máchy, příslušníka STB, vyšetřovatele „čihošťského zázraku“, vzniku propagandistického filmu o této události.
Během tohoto výjimečného večera nám bude hrát a zpívat Karel Vepřek, který zhudebňuje známé české básníky, zvláště katolického autora Bohuslava Reynka, rodáka z Petrkova.
Miloš Doležal se také věnuje tématu „léta běsů po druhé světové válce 1945“, určitě se dozvíme mnohé informace, které nám dříve v dějepisu neříkali.

Jste srdečně zváni.

17. DUBNA 2026 | 19.15 H
FARNÍ SÁL | LUHAČOVICE

FARNÍ PLES INFORMACE

VSTUPENKY

zakoupíte na telefonu **Tomáš Gergela 603 197 092** nebo přes **OBJEDNÁVKOVÝ FORMULÁŘ,** kde vyberete **stůl,** zadáte **počet vstupenek** a získáte **informace k platbě**. Po zaplacení vás budeme informovat **formou SMS**.
Kapacita sálu je pouhých **110 míst**. Z počátku jsou vstupenky přednostně přichystány pro farníky obou našich farností.

TOMBOLA

se připravuje. Hlavní ceny budou slosovatelné ze vstupenek. Budeme moc rádi, pokud byste věnovali **pěkný dar i vy.** Můžete jej přinést v Pozlovicích **paní Katce Kolářové** nebo v Luhačovicích **do farního sálu** v době **nedělní kavárny**.
Děkujeme za VAŠI TOMBOLU.

FARNOSTI POZLOVICE A LUHAČOVICE
VÁS SRDEČNĚ ZVOU NA

FARNÍ PLES

18.04.2026, OD 19:30
VÍCEÚČELOVÝ SÁL POZLOVICE

Těšit se můžete na
skvělé míchané nápoje,
předtančení a výuku tance,
občerstvení i bohatou tombolu.
Hraje kapela **Last Minute**.

Oblečení: plesové, společenské.
Slosovatelné vstupenky 200 Kč
v předprodeji na telefonu:
603 197 092 nebo přes **FORMULÁŘ** →

FORMULÁŘ